ฝึกจิตให้มีกำลัง...

นำเสนอเมื่อ : 23 พ.ค. 2552

ฝึกจิตให้มีกำลัง

ญาติโยมทั้งหลาย ต่อไปนี้ จงเตรียมกายเตรียมใจฟัง ธรรมให้ดี การเทศน์วันนี้
จะต้องใช้เวลานานหนอย จงพากันทำใจให้เย็น อย่าใจร้อนกระวนกระวาย
วันนี้มีพระเณรมาจากสาขาต่างๆ พร้อมทั้งมีญาติโยมจำนวนมาก ได้มารวมกันที่วัดใหม่นี้
การฟังธรรมในวันนี้ ต่างจากที่เคยได้ฟังมา การทำบุญนั้นก็ต่างจากที่เคยทำมา เมื่อเราตั้งใจมา
ก็ให้มาทำบุญจริงๆ บุญในวัดป่าเท่าที่เคยทำมานั้น ไม่มีมหรสพดนตรี
ไม่มีสุรายาเมาอะไรญาติโยมทั้งหลายทุกๆ บ้านที่มารวมกัน ก็จะต้องอาศัยตัวเอง
เวลาฟังธรรมก็ให้ตั้งใจให้ดี วางมือลงบนตักให้สบาย ในทางที่ดีนั้น กระทำจิตให้เป็นหนึ่ง
นั่งหลับตาทำสมาธิไปด้วย อย่าคุยกัน ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เว้นไว้แต่ปวดศรีษะ ปวดท้อง
ก็ให้พูดกันบ้างเบาๆ มันจึงจะรู้เรื่อง

การฟังเทศน์นี้ก็ต้องฟังให้รู้เรื่อง ถ้าไม่รู้เรื่องมันไม่มีประโยชน์
เช่นเดียวกับเราเลี้ยงควาย ถ้าหากควายหายเข้าไปในป่า เราตามหาควาย
ก็จะต้องหยุดฟังเสียงเกราะมันดังมาจากคอควาย จึงจะรู้ว่าควายเราอยู่ที่ไหน ถ้าเราวิ่งไปเรื่อยๆ
พูดไปเรื่อยๆ ก็จะไม่ได้ยินเสียงเกราะดังตามหาควายเลยไม่พบ ในปีนี้ สาขาบ้านม่วงของเรานี้
เป็นสาขาที่ 7 เพิ่งตั้งขึ้นใหม่ไม่กี่เดือนมานี้
ได้สงพระมหาอมรมาเป็นประธานพร้อมทั้งมีพระเณรติดตามมาด้วย
มีญาติโยมชาวม่วงสามสิบอยากได้ จึงให้มา อาตมาจะพูดอะไรให้ฟังว่า
ทำไมจึงอยากสร้างแต่วัดป่า อาตมามีอุดมคติอันหนึ่งอยู่ในใจ
จะพูดให้ฟังเพราะพระพุทธเจ้าเรานั้น เมื่อเกิดท่านก็เกิดอยู่ป่าตรัสรู้ ท่านก็ตรัสรู้อยู่ป่า
ท่านนิพพานก็นิพพานอยู่ในป่าท่านตรัสรู้ธรรมะก็ตรัสรู้ในความหลง มันหลงที่ตรงไหน

ท่านก็ไปรู้ตรงนั้น ฉะนั้นการสร้างวัดป่า จึงเป็นอุดมคติของอาตมา
ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว มีความนึกคิดอยู่อย่างนี้
จึงได้ชักชวนลูกศิษย์ลูกหาผู้เป็นกัลยาณมิตรสร้างข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา
เมื่อก่อนนั้นอาตมาเคยเรียนปริยัติธรรมมา เรียนอยู่แถวๆ บานเค็งใหญ่ บ้านหนองหลักนี่แหละ
เรียนไปๆ จึงเลื่อนจากการศึกษาเล่าเรียนมาสร้างข้อประพฤติปฏิบัติ

รวมแล้วมี 7 สาขา รวมเป็น 8 ทั้งวัดป่าพง ส่วนสาขาเล็กๆ น้อยๆ ยังไม่ได้นับเข้า
การทำบุญให้ทานต่างๆ และการประพฤติปฏิบัตินั้น อาตมาคิดแล้วมีความเชื่อพระศาสนา
เชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้ามาก ทำไมจึงเชื่อท่านมาก เพราะมันเป็นความจริง คำสอนที่พระศาสดาตรัสไว้นี้
มีความจริงอยู่มาก ที่อาตมามาเทศน์ให้ฟังนี้

ก็มิได้เอาธรรมะของตัวเองเป็นแต่เพียงมาซ้ำรอยเก่าของพระพุทธเจ้าของเรา
นอกจากจะเอาความดีมาฝากแล้วอันที่ยิ่งกว่าความดีนั้นอีกไม่มีมันก็สุขก็สุขอยู่กับความดีนี้ สุขอยู่กับของจริง
จึงนำเอาคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ถูกแล้วแน่แล้ว จริงแล้วมมาบอก แต่เรายังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติตามเป็นจริงกัน
ข้อใดที่พระองค์ทรงอนุญาตไว้ ก็เป็นจริงอยู่ตามนั้น สิ่งใดที่พระพุทธองค์ทรงบอกว่าไม่ดี มันก็ไม่ดีจนถึงทุกวันนี้
แต่ว่าเราทั้งหลายไม่ได้นำมาปฏิบัติตาม เช่นว่า

การเบียดเบียนสัตว์ เบียดเบียนคน เบียดเบียนพี่ป้าน้าอา ตั้งแต่เล็กๆ น้อยๆ
จนถึงทำให้ขาดจากชีวิตมันไม่ดี เราก็เห็นได้ง่ายๆ ไม่ใช่ของยาก อย่างเขาเบียดเบียนเรา
หรือฆ่าเรานี่ ดีไหม? มันไม่ดี นี่เราก็เห็นได้ง่ายๆ อันนี้มันจริงอยู่
ความจริงข้อนี้มันมีอยู่ตลอดเวลา คำสอนของพระพุทธเจ้านั้นไม่มีวันเก่า มันใหม่อยู่เสมอ
ทันสมัยอยู่เสมอ ถ้าทำผิดก็ผิดอยู่แม้ในปัจจุบันนี้ใครไปทำมันก็ผิดนี้คือสิ่งที่เราเห็นอยู่ง่ายๆ
ไม่ต้องเรียนในคัมภีร์ก็มองเห็นได้ การเบียดเบียนกันมันผิด เขาเบียดเบียนเรา เราก็เดือดร้อน
เราเบียดเบียนเขา เขาก็เดือนร้อน นี่มันจริงอยู่ตลอดเวลา

คนเราทั้งหลายนั้น มิได้มองดูตัวเอง มองดูแต่คนอื่น สิ่งอื่น
สิ่งอื่นสวยก็สวยไปกับสิ่งอื่น สิ่งอื่นไม่สวยก็ไม่สวยไปตาม นี่มันพึ่งคนอื่น
ไม่ได้พึ่งตนเองพูดง่ายๆ เช่น ชาวนา ชาวไร่ พ่อค้า ข้าราชการ หรือภิกษุ สามเณรก็เหมือนกัน
ผู้ปฏิบัติตรงไปตรงมา ทำงานตามหน้าที่ของตน ถ้ารู้จักตัวองแล้ว มันทำชั่วไม่ได้ ทำผิดไม่ได้
แต่โดยมากนั้น เราไม่ค่อยเห็นตัวเอง เช่นพวกโจรไปแอบลักของเขา มันกลัวแต่เขาจะเห็นมัน
หลบซ่อนอยู่อย่างนั้น หลบๆ หลีกๆ กลัวเจ้าของทรัพย์จะเห็น ถ้าเจ้าของไม่เห็น
ก็ลักเอาไปได้ตามสบาย โจรนั้นก็นึกกระหยิ่มใจ ดีใจที่คนไม่เห็น ดูเอาเถอะ
มันดูถูกตัวเองขนาดไหนก็ผู้ที่ไปลักเอาของนั้นไม่ใช่คนหรืออย่างไร นี่มันมองเห็นแต่ทางนอก
ไม่เห็นตัวเองนี่เขาเรียกว่า ดูถูกตัวเองอย่างมาก ก็ตัวโจรเองเป็นคนหรือเปล่า
ถ้าหากรู้ว่าตัวเองเป็นคนแล้วไปทำชั่วทำผิดอะไร ที่ไหน เรื่องคนจะไม่เห็นนั้นไม่มีหรอก
คนอื่นไม่เห็นคน คือตัวโจรนั่นแหละเห็นเองนี่ท่านเรียกว่า คน มองดูแต่ด้านนอก ไม่ได้ดูด้านใน
จนเห็นตัวเองไม่เป็นคน ไม่มีคนอยู่ นี่มันหลง อะไรเลาปิดไว้ ความอยากปิดไว้
ความอยากได้มากจนลืมตัวลืมตน เลยเห็นตัวเองไม่เป็นคน ทำชั่วอยู่ก็ไม่รู้จัก
ก็ตัวเองนั่นแหละทำ แต่ตัวเองไม่รู้จัก คนดูถูกตัวเองนั่นเรียกว่า คนไม่มีที่พึ่งที่อาศัย
มันขัดคำสอนที่ว่า อตฺตนา โจทยตฺตานำ จงเตือนตนด้วยตนเองมองข้ามตัวเองไป ธรรมะข้อนี้
ไม่ใช่ของลึกซึ้ง เป็นของง่ายๆ เป็นของอยู่ตื้นๆ เพราะมีสิ่งปิดบังเอาไว้ จึงมองไม่เห็น
สิ่งที่ปิดบังนั้น ก็คือกิเลสโลภะบังไว้ความอยากบังไว้ มันปิดกั้นเอาไว้หมด โลภะ โทสะ โมหะ นี้
มันเป็นกิเลสก้อนใหญ่ ถ้ามันเกิดขึ้นมาแล้ว เป็นคน ไม่มีหู ไม่มีตา หูไม่มี ตาไม่มี
พูดไม่ฟังก็ไม่ได้ยิน ได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน ตาเห็นอยู่ก็เหมือนไม่เห็น
ปากพูดเป็นอยู่ก็เหมือนพูดไม่เป็น กลายเป็นคนใบ้ คนบอด คนหนวก ไปหมด ฉะนั้น
มันจึงงมทำในสิ่งที่ไม่ดี

อาตมามาคำนึงถึงตั้งแต่ครั้งไปเรียนหนังสือ ไปเรียนคัมภีร์มูลเดิม (มูลกัจจายนะ)
เรียกว่าไปเรียน “หนังสือใหญ่” มีความสงสัยอยู่ ที่คนเฒ่าคนแก่
เขาพูดกันว่าไปเรียนหนังสือใหญ่จบ หนังสือใหญ่มันคืออะไรหนอ เราคิดอยากไปเรียนกับเขา
หนังสือใหญ่นี่มันจะใหญ่ขนาดไหน แต่เห็นคนไปเรียนมาแล้ว ก็ไม่เห็นใครปฏิบัติธรรม
อวดอ้างตัวเองว่าเรียนหนังสือใหญ่จบ

เมื่ออาตมามาคิดดูพิจารณาดูแล้ว จึงรู้ว่า ไอ้หนังสือใหญ่นี้มีไม่มาก มีโลภะ -
อยากได้ของเขา 1 โทสะ- คิดทำร้ายเขา 1 โมหะ - หลงไม่รู้จริง 1

เหล่านี้มันเป็นหนังสือใหญ่จริงๆ” ถ้ามันมีโลภะ โทสะ โมหะแล้ว
มันใหญ่ไปหมดทุกสิ่งทุกอย่างในโลก
ตาลืมอยู่ก็มองไม่เห็นหูดีอยู่ก็ไม่ได้ยินเสียงพูดกับญาติพี่น้องไม่มีสัมมาคารวะ
ไม่รู้จักคนใกล้คนไกล มันเป็นไปได้จริงๆ เพราะหนังสือพวกนี้ มันใหญ่จริงๆ
ไปท่องตามตำราไปพูดตามตำราไปท่องจำเอาแค่นั้นก็ยังเข้าใจว่า ตัวเองเรียนจบหนังสือใหญ่แล้ว
แต่ที่แท้แล้ว ไปเรียนเอาคำพูดท่านเฉยๆ ที่จริงนั้น กิเลส 3 อย่างที่กล่าวมามันมีอยู่แล้วในใจ
จนอัดแน่นเต็มอยู่แล้ว แต่มิได้ตรวจดู ที่ว่าเรียนจบนั้น มันไม่จบง่ายนักหรอก ถ้าหากว่า โลภะ
โทสะ โมหะ มันมีอยู่ในใจของสัตว์ทั้งหลายแล้ว มันใหญ่จริงๆ
ไม่มีทางข้ามภพข้ามชาติไปได้เลย เขาจะทำความชั่วความผิดได้หลายอย่างไม่หวาดกลัว
ไม่สะดุ้งต่อบาปกรรม ทำให้คนเป็นเปรตเป็นผีไปได้ ถ้าหากว่าเราละสิ่งเหล่านี้ได้แล้ว
มันก็ใหญ่จริงๆ อย่างพระบรมศาสดาของเรา และพระพุทธสาวกทั้งหลาย
เป็นผู้ปลดปลื้องภาระออกจากจิตใจได้แล้วนั่น ก็ใหญ่จริงๆ คนมี โลภะ โทสะ โมหะ
นั้นใหญ่ไปในทางที่ไม่ดี ถ้าหากไล่สิ่งที่เป็นสนิมเหล่านั้นออกจากใจได้แล้ว ก็ใหญ่ไปในทางที่ดี
อาตมาจึงได้บอกว่ามันเป็นของจริงแท้
แต่มันไม่จริงที่พวกเราไม่ได้ทำตามที่ท่านสอนคือไม่ได้พิจารณาให้มันรู้แจ้งชัด
การเบียดเบียนกันทางทรัพย์สิน ลักของกันอันนี้มันก็ผิด มันเป็นของจริงมาจนถึงทุกวันนี้
ถ้าหากมีใครมาลักของๆ เรา เราก็เกิดความเสียดาย อาจจะตามจับตามฆ่ากันก็ได้ นี่ก็จริงอยู่แล้ว
แต่เราคิดไม่ละเอียดจึงมองไม่เห็น เรื่องธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้านี้ มันยังไม่เสื่อมไปไหน
ไม่ล้าสมัย มันยังเป็นของทันสมัยอยู่ เรื่องกาเมสุมิจฉาจาร ไม่ให้นอกใจกัน
การนอกใจกันนั้นมันไม่ดี แม้แต่ลูกศิษย์นอกใจครูบาอาจารย์ก็ไม่ดี
ครูบาอาจารย์นอกใจลูกศิษย์มันก็ไม่ดี ยิ่งถ้าหากผัวนอกใจเมีย เมียนอกใจผัวแล้ว
ก็เป็นเรื่องใหญ่มากเดือดร้อนวุ่นวายมาก เรื่องอย่างนี้มันก็ไม่เก่า ยังใหม่อยู่เสมอถ้าทำผิดวานนี้
ก็เดือนร้อนวานนี้ ทำวันนี้ก็เดือนร้อนวันนี้ ถ้าทำพรุ่งนี้ ก็ต้องเดือดร้อนพรุ่งนี้ ไม่เชื่อก็ลองดูซิ
มันจะอยู่เย็นเป็นสุขได้อย่างไร ถ้าหากยังนอกใจกันอยู่จะอยู่ปราสาทก็ไม่มีความสุข
มีเงินเป็นแสนเป็นล้านก็ไม่มีความสุข นี่แหละมันยังเป็นของใหม่อยู่ ธรรมะนี้มันเป็นของดั้นๆ
ของเห็นอยู่ ของเป็นอยู่นี่แหละมุสาวาท พูดไม่จริง พูดเหลวไหล
พูดไม่จริงมันก็ไม่จริงจนถึงทุกวันนี้ ถ้าโกหกวานนี้มันก็เป็นโกหกอยู่นั้นเอง โกหกวันนี้มันก็ผิด
จะโกหกวันพรุ่งนี้ มันก็ไม่ดีอยู่นั่นแหละ กฎอันนี้ก็ยังไม่เสื่อม

สุรา ของมึนเมา ของมีโทษ เมื่อไม่รู้จักประมาณไปดื่มไปเสพเข้า ก็เกิดโทษ ขาดสติ
เกิดเป็นบ้าเป็นบอ ไม่รู้จักญาติพี่น้อง ไม่รู้จักดีหรือชั่ว ไม่รู้จักผิดหรือถูกพวกเราก็คงรู้ๆ
กันอยู่แล้ว ได้เห็นประจักษ์กับตากับหูมาแล้วโทษ 5 ประการนี้
มันมีอยู่ในโลกของคนผู้ยังหมกมุ่นอยู่ เราก็ควรจะละเว้นเสีย
นี่เป็นเรื่องศีลธรรมเป็นธรรมที่มนุษย์ควรประพฤติ ควรรักษา ถ้าหากขาดศีลธรรมเป็นธรรมทั้ง 5
ประการนี้แล้ว บ้านเมืองเราก็จะเกิดความเดือดร้อน มิได้อยู่เย็นเป็นสุขเลย
ที่เรายังเดือดร้อนอยู่เพราะยังไม่ได้ทำให้ถูกต้องอย่างจริงจัง โทษทั้ง 5 เหล่านี้
พวกเราได้ยินได้ฟังมาบ่อยๆ จำได้ พูดได้ แต่ยังทำไม่ได้
จึงเกิดความเดือดร้อนเพราะศีลธรรมเป็นเพียงเรื่องพูดกัน และถือเป็นประเพณี เรื่องศีลธรรมนี้
แม้แต่นักบวชนักพรต ก็ควรศึกษาเข้าให้เข้าใจและปฏิบัติตามให้ถูกต้อง
มันไม่เป็นของยากลำบากอะไร มันยากก็ตรงที่เราตามใจตัวเอง ไม่รู้จักหักห้ามใจตัวเองไว้
ไม่ทำตามกฎระเบียบของพระพุทธเจ้า

อาตมาว่า ข้อวัตรปฏิบัตินี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้สอนไว้พร้อมแล้วทุกอย่าง

ที่เราพากันศึกษาเล่าเรียนรู้อยู่ ทั้งนักธรรมชั้นตรี ชั้นโท ชั้นเอก
แต่เราขาดการปฏิบัติตามความรู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมานั้น มิใช่ว่าจะขาดตำราขาดยุคขาดสมัย
ตำรับตำรายังอยู่ คัมภีร์ยังมีอยู่ พูดอยู่ สอนอยู่ เคี้ยวอยู่แต่ไม่ยอมกลืน
เพราะขาดการปฏิบัติอย่างจริงจัง
ต่อมาการนับถือศาสนาเลยกลายเป็นประเพณีไปบวชก็บวชพอเป็นประเพณี
ทำบุญก็ทำบุญพอเป็นประเพณี ทุกอย่างจะเหลือเป็นประเพณีไปแล้ว มันจึงเสื่อมลงๆ พูดอีกอย่าง
ขอปฏิบัติศีลธรรมทั้งหลาย เปรียบเหมือนเกลือ
สัตว์โลกทั้งหลายเปรียบเหมือนก้อนเนื้อถ้าหากว่าเกลือมันเสื่อมคุณภาพ หรือมีน้อยเมื่อไรแล้ว
เนื้อก็จะเน่าเท่านั้น มีน้อยก็เน่าน้อย มีมากก็เน่ามาก โลกเรานี้ ถ้าหากขาดจากศีลธรรมแล้ว
ไม่ไหวไปไม่รอด จะหมุนเข้าไปใกล้ความพินาศ เหมือนกับก้อนเนื้อที่มันต้องเน่า เพราะขาดเกลือ
มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ การแสดงความเคารพคารวะทั้งหลายนั้น ก็จะหมดไป สิ้นไป
ถ้าปราศจากศีลธรรมแล้ว ลูกกับพ่อแม่ก็ไร้ความหมาย
ครูบาอาจารย์กับลูกศิษย์ก็ไม่มีความหมายภรรยาสามีก็ไร้ความหมายเช่นกัน
มันจะกลับกลายเป็นสภาพอย่างอื่นไป อันนี้มิใช่เรื่องอื่น
เป็นเพราะมนุษย์ขาดจากการปฏิบัติตามศีลธรรมนั่นเอง

คำที่ว่า พระพุทธเจ้า และพระสาวก ปฏิบัติตรัสรู้ธรรมนั้น พวกเราไปเข้าใจเอาว่า
ท่านไปรู้สิ่งอื่นที่ไม่มีอยู่ในโลกนี้ สูงเกินไป พวกเราที่เป็นสามัญชนคนธรรมดา เมื่อเข้าใจดังนี้
จึงไม่มีความสามารถ ที่จะประพฤติปฏิบัติตามข้อวัตรนั้นได้
เกิดความท้อแท้จิตใจออนใจในข้อวัตรปฏิบัติ

ในสมัยก่อนนั้น พระอาจารย์มั่น พระอาจารย์เสาร์เทศน์สั่งสอนประชาชน
ก็เทศน์เรื่อง ทุกข์ สมุทัย นิโรธและมรรค ท่านเจ้าคุณสมเด็จดุเอาว่า
“ธรรมะของจริงของพระอริยเจ้า เอามาเทศน์ทำไม ไม่ควรเอามาเทศน์ให้คนธรรมดาฟัง”
นี่เห็นไหมเล่าถึงคราวจะหลง มันไม่ยากนักหรอก เพราะไม่เข้าใจว่าอริยสัจ 4 นั้น
มันเป็นไม่ได้ง่ายนักหรอก ให้อุบายแนะให้สัตว์ทั้งหลาย เข้าไปเห็นความจริง
เมื่อสัตว์ทั้งหลายเข้าไปเห็นความจริงแล้ว เขาจึงจะรู้เองเห็นเอง การประกาศธรรมทั้งหลาย
ก็ไม่อยากให้ประกาศอริยสัจ 4 อันเป็นความจริง
ให้ช่วยกันปกปิดไว้เหมือนกับพระพุทธองค์ตรัสว่า ให้พิจารณาความเกิดแก่เจ็บตาย
มรณัสสติคือความตาย พระพุทธเจ้าท่านให้พิจารณาให้รู้ มีอานิสงส์มาก แต่บางคนไม่อยากฟัง
ไม่ยอมพูดถึง ใครพูดก็ห้ามไว้ว่า “พูดถึงความตายแล้ว มันหมดสนุกห้ามพูด”
ให้พูดถึงแต่เรื่องอื่น เรื่องที่มันพามัวเมา หลงระเริง ไปตามกิเลสตัณหา
คนไม่อยากเห็นงูแต่พอไปเหยียบงูเข้า ก็ร้องลั่นกลัวตาย นี่เป็นความเข้าใจผิดของคนเราโดยมาก
การบำเพ็ญบุญวันนี้ก็เหมือนกัน ให้ทำความเข้าใจคำว่าบุญ บางทีเข้าใจผิด เห็นคนมารวมมากๆ
ก็เข้าใจว่าเป็นบุญ เห็นคนมาน้อยก็เข้าใจว่าไม่เป็นบุญ ความจริงแล้วไม่ใช่อย่างนั้น
บุญมิได้เกี่ยวกับความน้อยความมากของจำนวนคนหรือของ
ถ้าหากทำถูกต้องตามคำสอนตามความเป็นจริงแล้ว
ก็เป็นบุญทั้งนั้นเหมือนกับเราไปดูลิงนั่นแหละ ไปดูน้อยคนก็เห็นลิง ไปดูมากคนก็เห็นลิง
ไม่มีใครไปดูเลยมันก็เป็นลิงของมันอยู่ มันเป็นของมันอยู่อย่างนั้น
ฉะนั้นเรื่องบุญก็เช่นกันไม่ได้อยู่กับจำนวนน้อยหรือมาก คนมากสร้างความผิดก็มีอยู่
สร้างความถูกต้องก็มีอยู่ มันไม่แน่นอน ที่แน่นอนก็ตรงที่เป็นความจริง
เป็นความถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเท่านั้น เช่นเราพากันมาทำบุญกฐินวันนี้
ได้ทำบุญกฐินแล้วก็ดีใจ ถ้าหากได้นำมหรสพ ดนตรี

มาฉลองหมดเงินหมดทองไปหลายพันหลายหมื่น ก็นึกดีใจ
เราทำบุญแล้วไม่ได้พิจารณาหาเหตุผล ไม่เอาสิ่งที่ควรเอา ไม่ยอมละวางสิ่งที่ควรละวาง
ก่อนจะทำบุญก็ทำความผิดเวลาทำบุญก็มาทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องเป็นความผิดความเดือดร้อนเราต้อง
ฟัง คำว่าบุญนั่นนะ ถ้าเป็นบุญ มันก็ไม่เป็นบาปถ้าถูกต้อง มันก็ไม่ใช่ผิด
การทำบุญแต่ละครั้งสิ้นเปลืองมาก สิ้นเปลืองของภายนอก
หมดสัตว์ไปหลายตัวหมดเหล้าไปหลายลัง หมดสิ่งของไปหลายอย่าง เราไม่ได้พิจารณา
มันเป็นการทำบุญนอกพระพุทธศาสนาอาตมาพูดไปก็ขัดใจคนที่ยังไม่เข้าใจถ้าเขาเข้าใจแล้วก็ทำ
ผิดไม่ได้ เราเคยคิดไหมว่า บุญที่เราจะได้รับมันคืออะไรอยู่ที่ไหน
บุญนั้นก็คือความสุขที่ปราศจากโทษ มันอยู่ที่จิตใจของเราเอง ถ้าหากใจเราไม่เป็นบุญ
ใจไม่เลิกละความผิดออกไป ใจไม่ยอมละความชั่ว ความดีเข้ามาได้อย่างไร ไม่มีทางเข้ามาได้

การทำบุญกุศลก็เพื่อละกิเลส เพื่อสำรอกกิเลสเพื่อละความโลภ ละความโกรธ
ละความหลง เพื่อถอนความสกปรก ความไม่ดี ออกจากใจตัวเองต่างหาก
มันไม่ใช่เรื่องราเริงสนุกเฮฮา เรื่องบุญคือเรื่องของความสงบระงับ บุญกุศลนั้นมันมิได้อยู่
ที่หมอน ที่สาด ที่เสื่อ มิได้อยู่ที่ผ้า เพราะคนมีสิ่งเหล่านี้แล้ว ยังฆ่ากัน ยังลักของกัน ยังด่ากัน
ยังเบียดเบียนกันอยู่

พูดง่ายๆ บุญก็คือ การเอาวัสดุต่างๆ มาให้คนอื่น เพื่อลดละความอยากของตนให้
น้อยลง ไม่เบียดเบียน ไม่ลักของคนอื่น ไม่อิจฉา ไม่ริษยา พี่น้าอาทั้งหลาย
การทำบุญก็เพื่อบรรเทาความชั่วออกจากใจ มิใช่ว่าของที่จะเอาออกก็เอาออก
แต่ของที่ขนเข้าก็ยังขนเข้าไว้ในใจอยู่ มันเหมือนกับการเดินทาง เดินหน้าหนึ่งก้าว
ถอยหลังหนึ่งก้าว มันจะไปถึงไหนกันเล่า มันจะถึงที่หมายกันได้อย่างไร อย่างนี้มันไม่ถึงหรอก
เรื่องพระศาสนานี้ เป็นเรื่อของจิตใจ ไม่ใช่เรื่องอย่างอื่น ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นเรื่องของจิตใจ
แม้คนเราจะคิดผิดหรือคิดถูกก็ให้รู้เรื่องบุญนั้นจะได้มากหรือน้อยก็ให้ดูที่ใจของเรา
ถ้าให้ทานของมากๆ แต่กิเลสเรายังละไม่ได้ ก็หมายความว่า
ทุกข์มันยังไม่หมดทำบุญเพื่อลดละความโลภ ความโกรธ ความหลง
ให้เบาบางลางนี่เป็นการสรงบารมีของเรา เรียกว่า ทานมัย เรื่องการสร้างบุญกฐินนั้น
เป็นเรื่องถวายผ้าและสิ่งของแก่ภิกษุสงฆ์ ที่มีจำพรรษาอยู่ในอาวาส 5 รูปขึ้นไป ใครมีมากทำมาก
ใครมีน้อยทำน้อย พูดถึงผ้ากฐินนั้นไม่ยาก เขามาทอดผ้าบังสุกุล ภิกษุชวนกันทำเอาเองก็ได
ถ้าไม่ต้องการอานิสงส์(ข้อผ่อนผันทางวินัย 5 ข้อ) ดังนั้น การกระทำบุญกฐินที่วัดป่าพงนี้
และสาขาของวัดป่าพงนั้น ไม่ต้องการสิ่งอื่นใด ต้องการจิตใจของญาติโยม
ให้มีความรู้ความเห็นให้ถูก ตัวการก็คือจิตใจคน เพราะจิตใจของคนเรานั้น
พระบรมศาสดาตรัสว่า ทุกข์ทั้งหลาย โทษทั้งหลาย นั่นมันเกิดที่ใจ
ไม่มีอะไรที่จะร้ายแรงเท่าจิตใจมีความเห็นผิด ความเห็นผิดนี่มันร้ายแรงกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง
สิ่งที่เป็นประโยชน์นั้น ไม่มีอะไรที่จะยิ่งกว่าความเห็นถูกต้อง
พระศาสดาต้องการจะน้อมนำใจสัตว์ทั้งหลาย สงเข้าไปที่ความเห็นถูกความเห็นชอบ
เรียกว่ามรรค พวกเราพากันนับถือพระพุทธศาสนามาหลายพันปีแล้ว มันเสื่อมหรือมันเจริญ
เคยพิจารณาไหม หรือสักแต่ว่าทำๆ ไปเท่านั้น เช่นเรากล่าวว่า พุทธ์ สรณ์ คจฺฉามิ ธมฺม์ สรณ์
คจฺฉามิ สงฺฆ์ สรณ์ คจฺฉามิ ข้าพเจ้าขอถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เป็นที่พึ่งที่ท่านพระศาสดาให้ถึงนั้น ท่านสอนให้เราสนใจในตัวเอง
อย่าสนใจในของนอกตัวอันความสุขหรือทุกข์ที่เกิดในอดีต ในอนาคตหรือปัจจุบันนั้น
มันเป็นกฎธรรมชาติธรรมดา มันเป็นกฎของกรรมที่เราได้ทำไว้ ได้บำเพ็ญไว้ มันจะดีหรือจะชั่ว
ก็อยู่ที่การกระทำคือกรรม เมื่อเรายังไม่เข้าใจมันจึงเกิดความยุ่งยากลำบาก

การเรียนรู้พุทธศาสนานี้ บางคนเรียนแต่ด้านนอกเรียนเวทย์มนต์ตร์กลคาถาต่างๆนานา
เพื่อให้อยู่ยงคงกระพันไปตามเรื่อง ส่วนการนับถือนั้น ก็นับถือต้นไม้ ภูเขา จอมปลวก
ก้อนหินต่างๆ ว่าเป็นที่พึ่ง ไปพึ่งของภายนอก ซึ่งมันไม่เป็นสาระประโยชน์อะไรเลย
มันเป็นเพียงการอ้อนวอนตามความคิดผิดๆ เจ็บไข้ได้ป่วยมาก็ไปอ้อนวอนเพื่อให้หายจากป่วยไข้
ไปหาหมอดู ไม่ได้ไปปรึกษาหมอยา ปรึกษาแพทย์นั้นมันมีเหตุผล
แพทย์จะได้ค้นหาสมุฏฐานของโรคที่เป็น
แล้วก็จัดการรักษาให้ยาสวนหมอดูนั้นก็จะบอกไปตามประสาว่าวันไม่ดีเดือนไม่ดีปีไม่ดี
ให้สะเดาะเคราะห์ผูกดวง รดน้ำมันต์ ไปอย่างนั้นแหละ ยิ่งทำก็ยิ่งฉลาดน้อยลง ถ้าวันเดือนปีไม่ดี
ก็พากันเอาทิ้งเสียสิ อย่าไปใช้มันเลย ความจริงแล้ว วันเดือนปีมันก็อยู่แค่นั้นแหละ
มันไม่ดีไม่ร้ายอะไร แต่จะดีจะร้ายเพียงใด ก็อยู่ที่คนเอาเวลานั้นไปสร้างกรรม
แล้วผลของกรรมก็ตามมาสนองเขาผู้ทำไว้นั้นๆ การบวชนาค ถึงคราวเราพากันบวชนาค
บาชเป็นพระแล้วก็ยังมาทำบายศรีสูขวัญอีก ให้โยมมาบายศรีให้พระ
อย่างนี้พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ทำ แต่เราก็ชอบทำกันนัก ถ้าได้ทำแล้วก็สบายใจ ของเล็กๆ
น้อยๆ เหล่านี้ แหละ มันเป็นเหตุให้เห็นผิดเป็นถูก เมื่อเราทำอย่างนั้น
ชื่อว่าไม่ได้เข้าถึงพระรัตนตรัย พระพุทธเจ้าไม่ให้นับถือสิ่งเหล่านั้น มัวไปถือว่า สิ่งนั้นดี
สิ่งนั้นไม่ดี วันนั้นดี วันนั้นไม่ดี ไปดูแต่ของภายนอก ไม่ได้ตรวจดูตัวเอง ไม่ได้ดูในใจของตัวเอง
เวลาปลูกบ้าน ก็หาฤกษ์หายาม ไปถามอาตมาว่า วันไหนดี อาตมาบอกว่า มันดีทุกวัน
ถ้าอุปกรณ์มีช่างก็มีอยู่ ก็ให้ทำได้ มันดีแล้ว แต่ถ้าอุปกรณ์ไม่มี ช่างก็ไม่มีทำงานให้
วันนั้นไม่ดีเลย บางคนจะเดินทางไกลก็เลือกหาวันดี วันไม่ดี มาถามอาตมา อาตมาก็บอกว่า
ถ้าวันไหนเรามีเงิน คูครองก็อนุญาต วันนั้นเดินทางดี ถ้าเงินไม่มี แม่บ้านก็ไม่อนุญาต วันนั้นไม่ดี
ไม่เป็นมงคลเลย อาตมาบอกอย่างนี้ บางคนก็ไม่ชอบใจ

คนสมัยนี้ ชอบพูดว่า คนนั้นไม่ทันสมัย คนนี้ไม่ทันสมัย
ไม่ทราบว่าเป็นสมัยอะไรของเขา สมัยสบายหรือสมัยวุ่นวาย บางคนชอบพูดว่า
พระป่าชอบใช้สีแก่นไม้ขนุน เพราะสมัยก่อนไม่มีสีย้อม
เวลาฉันก็ฉันในบาตรเพราะไม่ถ้วยมีชามใช้ แต่เดี๋ยวนี้ ทันสมัยแล้ว ของใช้มีเยอะแยะ
ไม่ต้องฉันในบาตรก็ได้ ฟังเขาพูดเถอะ พูดไปตามความคิด ไม่ได้พินิจพิจารณาให้ถ่องแท้
เพราะเป็นเช่นนี้เอง ระเบียบ กฎเกณฑ์ วินัย ที่พระพุทธองค์บัญญัติไว้ จึงเลอะเลือน
ถูกกลบเกลื่อนบิดเบี่ยนไปจาก เดิม เพราะเราตีความหมายเอาตามใจชอบ
เมื่อเราเข้าวัดตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มเป็นสาว ก็ยังมีบุคคลบางคนล้อเลียนว่า “เป็นคนแก่
เจ้าธัมมะธัมโม” ก็เลยละอายไม่อยากไปอีก จะไปอายมันทำไม เข้าวัดมาปฏิบัติธรรมมันผิดอะไร
มันผิดตรงไหน พระพุทธองค์ทรงสอนเรื่องความละอายความกลัวไว้
แต่ท่านมิได้สอนให้อายอย่างนี้
ท่านสอนให้ละอายต่อความชั่วความผิดอันจะนำชีวิตไปสู่ความเดือดร้อนเสียหาย
ให้กลัวผลของความชั่วความผิดที่จะตามมาให้โทษ ทุกข์ เวรภัย แก่ตนเอง ท่านให้ละอาย
ให้กลัวอย่างนี้ การกระทำความดีมีประโยชน์ การเข้าวัด การปฏิบัติธรรม
มันเป็นความดีไม่ใช่เรื่องที่น่าละอาย เป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจ ดื่มใจสบายใจ จึงจะถูก
เพราะเป็นสิ่งที่เราทุกคนควรจะสนใจ

พระพุทธองค์สอนให้มีความเชื่อ ก็ให้เชื่อพระธรรมคำสอนของท่าน เชื่อความจริง
เชื่อเหตุ เชื่อผล ต้องพิจารณาไตร่ตรองให้ดี อย่าไปเชื่อมงคลตื่นข่าวเชื่อลมๆ แล้งๆ
ไม่มีเหตุผลเพียงพอ เชื่อตามคำ ทำตามเขา ไปตามเขาก็เลยกลายเป็นเหมือนควาย
ที่ถูกเขาจูงจมูกถ้าเขารอยจมูกได้แล้ว เสร็จเลย แล้วแต่เขาจะจูงไปทางไหนจูงไปกินเหล้า

จูงไปเล่นการพนัน
จูงไปเที่ยวกลางคืนและจูงไปทำชั่วทำผิดอีกหลายอย่างแล้วผลของการกระทำก็ตามมา
ได้รับความทุกข์ความเดือนร้อน ไม่เฉพาะแต่ตัวผู้ทำเท่านั้น แม้แต่พ่อแม่และญาติพี่น้อง
ก็ต้องพลอยเดือดร้อนวุ่นวายไปด้วย เสียเงินเสียทรัพย์สิน เสียเกียรติและศักดิ์ศรี
เป็นอันกล่าวได้ว่า เราทำผิดทำชั่วคนเดียวเพราะถูกจูงจมูก แต่ผลลัพธ์ออกมา
ขยายเป็นวงกว้างออกไป ถึงวงศาคณาญาติอีกด้วย ฉะนั้น
เราควรหันเข้าหาการประพฤติปฏิบัติธรรมเดินจงกรม นั่งสมาธิ อบรมจิตใจของตน
อย่าประมาทอย่าปล่อยให้คนอื่นหรือกิเลสตัณหาราคะจูงเราได้ เมื่อใจถูกอบรม มีกำลังดีแล้ว
ใจก็จะมีภูมิต้านทานเพียงพอกิเลสตัณหาจะพายแพ้ ไม่สามารถมาจูงเราได้ ถ้ากำลังใจเราน้อย
กำลังใจอ่อนกิเลสก็จะเข้าแทรกซ้อน เข้าทับถม
ชักจูงไปตามเส้นทางสู่ความเลวร้ายทั้งหลายจึงสมควรอย่างยิ่ง
ที่เราจะต้องรีบสร้างวัดใหม่ขึ้นในใจสร้างคุณธรรมไว้ในใจ
เอาข้อวัตรปฏิบัติของพระพุทธองค์และพระอริยสงฆ์สาวกมาเป็นหลัก ทำตามท่านอบรม จิตใจ
กาย และวาจาของตน ให้เจริญก้าวหน้า จึงจะได้ชื่อว่าได้ทำบุญที่แท้ ทำกุศลที่จริง
ทั้งชายและหญิง เชื่อว่าเราทั้งหลายได้ร่วมกันสร้างวัดใหม่ขึ้นภายในของตน ย่อมเกิดผลเป็นสุข
ความเจริญรุ่งเรืองสืบไป และเป็นตัวอย่างที่ดีของลูกหลานในภายหลัง เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

ขอบคุณที่มาข้อมูล